

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/535/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712216463
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6712216463.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Petra Priehodu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/261/2012-175 zo dňa 18.12.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd ešte pred rozhodnutím vo veci samej konanie o návrhu žalobcu zo dňa 12.12.2014, ktorým sa domáhal prerušenia konania, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, zastavil z dôvodov, že o obsahovo rovnakom návrhu na prerušenie konania prvostupňový súd už rozhodol dňa 16.10.2013 uznesením č. k. 13C/261/2012-94 tak, že tento návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, na odvolanie žalobcu odvolací súd, a to Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 26.08.2014 č. k. 14Co/993/2013-126 uznesenie okresného súdu potvrdil. Okresný súd po oboznámení sa s podaním doručeným súdu dňa 10.10.2013 a 15.12.2014 konštatoval, že sa jedná o totožné podania z rovnakých dôvodov, a preto postupujúc podľa ust. § 103, § 159 ods. 3 a § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. konanie o návrhu žalobcu, ktorým sa domáhal prerušenia konania podaním zo dňa 12.12.2014 zastavil. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia správne poukázal na to, že v danej veci sú splnené obidve kritériá, ktoré vymedzujú prekážku právoplatne rozhodnutej veci, a to totožnosť účastníkov konania ako aj totožnosť predmetu konania, a to v konkrétnej veci žiadosť o prerušenie konania z tých istých dôvodov, o ktorých už súd raz rozhodol. Z týchto dôvodov rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým súd konanie o návrhu žalobcu zo dňa 12.12.2014, ktorým sa domáhal prerušenia konania, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd je správne. Aj podľa názoru odvolacieho súdu existuje prekážka rozsúdenej veci v zmysle ust. § 159 ods. 3 O.s.p., a preto prvostupňový súd dôvodne zastavil konanie o návrhu žalobcu v zmysle § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p.

Rovnako prvostupňový súd ešte pred rozhodnutím vo veci samej návrh žalobcu zo dňa 12.12.2014, ktorým sa domáhal prerušenia konania z dôvodu, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, pričom v tomto konaní v

rovnakom procesnom postavení vystupujú účastníci konania tohto súdneho konania, pričom Okresný súd Prešov v hore uvedenom konaní uznesením zo dňa 07.10.2013 v súlade s ust. § 109 ods. 1, písm. c) O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť žalovaný, pričom zodpovedanie uvedených prejudiciálnych otázok podľa žalobcu má význam pre ďalší priebeh a rozhodnutie aj v tomto súdnom konaní, zamietol. Okresný súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol s odôvodnením, že v konaní, ktoré je vedené pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v konaní vo veci samej. Rovnako podľa názoru súdu ani konanie o prejudiciálnych otázkach, ktoré boli v rámci predmetného vnútroštátneho konania Okresným súdom Prešov súdneho dvoru položené, nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Mal za to, že nie sú dané podmienky pre prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2, písm. c) O.s.p. Odvolací súd v zhode s názorom prvostupňového súdu je toho názoru, že pre rozhodnutie súdu vo veci samej nevystala potreba aplikácie práva Európskej únie a v dôsledku toho ani nebolo potrebné položiť súdneho dvoru prejudiciálne otázky ohľadom výkladu práva Európskej únie a z rovnakého dôvodu teda neexistuje ani dôvod na prerušenie konania z dôvodu, že pred súdnym dvorom prebieha konanie o prejudiciálnych otázkach položených súdneho dvoru v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Správne potom prvostupňový súd návrh žalobcu, ktorým sa domáhal prerušenia konania, s prihliadnutím na prebiehajúce konanie pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 7C/6/2010 ako nedôvodný zamietol.

Následne (ako to vyplýva i z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 18.12.2014) potom, čo súd rozhodol o návrhoch žalobcu, ktorými sa domáhal prerušenia konania tak ako je uvedené vyššie, po vykonanom dokazovaní odvolaním napadnutý rozsudok okresný súd návrh žalobcu, ktorým sa domáhal majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd uznesením č. k. 13C/261/2012-16 zo dňa 14.12.2012 konania vedené na okresnom súde pod sp. zn. 13C/261/2012, 13C/262/2012, 13C/263/2012, 13C/264/2012, 13C/265/2012, 13C/266/2012, 13C/267/2012, 13C/268/2012, 13C/269/2012 a 13C/270/2012 spojil na spoločné konanie s tým, že tieto budú vedené pod sp. zn. 13C/261/2012. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.01.2013.

Z vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 27Er/886/2009, 24Er/631/2010, 25Er/800/2009, 21Er/1085/2009, 23Er/138/2011, 22Er/857/2009, 21Er/1388/2009, 20Er/1724/2010, 20Er/1534/2010, 22Er/157/2011, 22Er/157/2011 žalobca ako oprávnený podal návrh na začatie exekúcie voči povinným na podklade exekučného titulu, a to rozsudkov Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava. V konaní 27Er/886/2009 bola súdu doručená žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 14.12.2009, súd uznesením č. k. 27Er/886/2009-10 dňa 12.03.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. V konaní sp. zn. 24Er/631/2010 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 13.08.2010, súd uznesením č. k. 24Er/631/2010-10 dňa 18.08.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. V konaní 25Er/800/2009 bola súdu žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená dňa 24.11.2010, súd uznesením č. k. 25Er/800/2009-33 zo dňa 20.07.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. V konaní 21Er/1085/2009 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 02.11.2009, súd uznesením č. k. 21Er/1085/2009-21 dňa 03.06.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. V konaní 23Er/138/2011 bola žiadosť súdneho exekútora súdu doručená dňa 28.02.2011, súd uznesením č. k. 23Er/138/2011-11 zo dňa 02.03.2011 žiadosť súdneho exekútora, ktorou sa domáhal udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, zamietol. Vo veci 22Er/857/2009 súdny exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu dňa 18.12.2009, súd uznesením č. k. 22Er/857/2009-22 dňa 09.11.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Vo veci 21Er/1388/2009 exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu dňa 28.12.2009, súd uznesením č. k. 21Er/1388/2009-9 dňa 14.05.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Vo veci 20Er/1724/2010 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu doručená dňa 09.12.2010, súd uznesením č. k. 20Er/1724/2010-9 dňa 16.05.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. V konaní sp. zn. 20Er/1534/2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 14.10.2010, súd uznesením č. k. 20Er/1534/2010-13 dňa 18.05.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. V konaní sp. zn. 22Er/157/2011 súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 16.02.2011, súd uznesením

č. k. 22Er/157/2011 dňa 04.03.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Prvostupňový súd dospel k záveru, že v exekučných veciach nebolo postupované v rozpore s Exekučným poriadkom, exekučné konania nevykazujú znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. K tvrdeniam žalobcu, že exekučný súd nerozhodol v predmetných exekučných veciach v zákonnej 15-dňovej lehote vyplývajúcej z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14.12.2012 s tým, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie. Konštatoval, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora až do času vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia ani v jednom prípade nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Okresný súd ďalej dospel k záveru, že rozhodnutiami, ktorými sa zamietla žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, rovnako nie sú rozhodnutiami nezákonnými. V exekučnom konaní je súd zo zákona nielen oprávnený, ale aj povinný aj bez osobitného návrhu preskúmavať rozhodcovský rozsudok z hľadiska vymedzených ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Exekučný súd má právo a povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona posúdiť, či exekučný titul vydaný v spotrebiteľskej veci nie je v rozpore so zákonom, teda či rozhodcovská zmluva, na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, bola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. V prípade zistenia, že rozhodcovská zmluva (doložka) nebola (platne) uzavretá, musí exekučný súd konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. Pokiaľ exekučný súd v predmetných exekučných konaniach tým, že žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, postupoval v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a teda nemožno dovodiť, že samotným zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo k nesprávne úradnému postupu, ktorý by mal mať za následok vznik práva na náhradu škody voči žalovanému. Nakoľko nebol naplnený tento zásadný pojmový predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, malo to za následok nedôvodnosti návrhu na začatie konania v celom rozsahu. Vec právne posúdil podľa § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1 a 2 a § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, hoci žalovaný mal vo veci plný úspech, v spojení s konaním mu však žiadne trovy nevznikli, preto súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. V rozsiahlom odvolaní, okrem iného, namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo žalobcovi upreté, nakoľko pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Pred vynesením rozsudku nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť. Prvostupňovému súdu vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu sám určil. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej namietal, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 345/09). Žalobca v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému vec bola pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej situácie, okresný súd preto nemal vec meritórne prejednať. Vyjadril nepochopenie nad postupom okresného

súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Namietal, že súd sa vôbec nezaoberal uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal odvolanie v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením, ktoré je vyčerpávajúce, zrozumiteľné, jasné a presvedčivé, námietky žalovaného uvedené v odvolaní odvolací súd nepovažuje za dôvodné a prijateľné.

Tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania neobstojí, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v súdnej veci nerozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, okresný súd vo veci vytýčil termín pojednávania na deň 18.12.2014, účastníci na toto pojednávanie boli riadne predvolaní. Hoci žalobca bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný a napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, len podaním zo dňa 12.12.2014 (doručený súdu dňa 15.12.2014) súd požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestranného súdu a sudcu.

Keďže žalobca sa z neúčasti na pojednávaní neospravedlnil a ani neuviedol žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý sa pojednávania zúčastniť nemohol, okresný súd dôvodne pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. bez ohľadu na to, že žalobca podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania. Bolo nielen právom, ale aj povinnosťou žalobcu na súdne pojednávanie sa dostaviť. Ak sa žalobca vzdal dobrovoľne tohto práva, nemôže byť prejednanie veci bez jeho prítomnosti na pojednávaní, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný považované za postup súdu, ktorým by mu bola odňatá možnosť zúčastniť sa verejného pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, a teda nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Práve zo správania sa žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu je zrejmá účelovosť konania spočívajúca v marení postupu súdu prejednať vec v primeranej lehote bez prietahov. Napriek tomu, že na pojednávanie sa nedostavil ani žalovaný, pričom svoju neúčast' písomne vopred ospravedlnil a zároveň uviedol, že nežiada o odročenie pojednávania, okresnému súdu nič nebránilo, aby vec v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal a vo veci aj rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania.

Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora, ktorou požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Argumentácia žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívala predovšetkým v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty. Súdna prax je ustálená na závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistil rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a súd musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (viď uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS/243/2013 zo dňa 25. 04. 2013, IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14. 12. 2012). Okresný súd z pripojených exekučných spisov zistil, že doručenie jednotlivých žiadostí o udelenie poverenia a následne rozhodnutie súdu o týchto žiadostiach

formou uznesenia, ktorými uzneseniami jednotlivé žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol tak, ako je to uvedené vyššie. Uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok prietahy v súdnom konaní. Postup exekučného súdu je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Odvolací súd uvádza, že vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresný súdom (čo je odvolaciemu súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti), je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti, čo je plne v súlade so závermi Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. vo veci sp. zn. II.ÚS/245/2013, IV.ÚS/606/2012.

Okresný súd rovnako správne vyhodnotil neexistenciu nároku žalobcu na náhradu majetkovej ujmy a nemajetkovej ujmy, ktorá podľa tvrdenia žalobcu mu mala vzniknúť aj z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď tento vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Odvolací súd, rovnako ako okresný súd, je toho názoru, že exekučný súd v jednotlivých exekučných konaniach uvedených vyššie, vedených na Okresnom súde Zvolen v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. (ďalej len „Exekučný poriadok“) preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Keďže preskúmaním exekučného titulu vo forme rozhodcovského rozsudku dospel k záveru, že tento exekučný titul je v rozpore so zákonom, dospel exekučný súd k správne záveru, že v danej veci nie sú splnené podmienky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Správne teda konštatoval okresný súd v odôvodnení rozhodnutia, že rozhodnutím, ktorým žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá, nie je nezákonným rozhodnutím, keďže žiadnym príslušným orgánom nebola konštatovaná nezákonnosť takéhoto rozhodnutia.

Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu odvolací súd poukazuje na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je zodpovednosť objektívna, bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Ak prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom a nebolo zistené, že by okresný súd rozhodoval vo veci so zbytočnými prietahmi, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, nebol teda zistený jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti a preto okresný súd sa dôvodne nezaoberal ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti a teda existenciou škody, príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a touto škodou.

Vzhľadom na uvedené dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania. Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne správne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, žiadne trovy odvolacieho konania si však neuplatnil, súd teda rozhodol, že žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.